

A szentségimádásról, mint az isten- és emberszeretet gyakorlatának alkalmáról és lehetőségéről

A szentségimádás az Oltáriszentségben (Eucharisziában) jelen lévő Jézus Krisztus imádása a szentmisén kívül. Magánájtatossági formája a szentséglátogatás, közösségi-nyilvános formája a szentségkitétel.

Az imádságnak egy igen szép, bár nem mindig könnyű formája; Isten jelenlétében gondolkodhatunk, pihenhetünk, erőt gyűjthetünk, kérhetjük Istent másokért és magunkért, hálát adhatunk, figyelhetünk arra, Aki van, Aki jelen van. Imádkozhatunk a Szentírás szavaival, vagy az Egyház szavaival a zsoltosmát végezve, vagy gondolatainkat félretéve gyakorolhatjuk a benső csendet és az Istenre figyelmet. (A szentségimádáshoz kíván segítséget nyújtani a *10 gondolat a szentségimádáshoz* című lapocska, ami a szórólaptartóból elvihető.)

Nagy kincs a szentségimádáson jelen lévő személy és az egész közösség számára. Hálás vagyok Istennek – és Laci atyának is, – hogy ebben a templomban kialakult és ennyire fontossá vált a szentségimádás gyakorlata az elmúlt évtizedekben.

Ugyanakkor egyre több nehézséggel és visszassággal is szembesülünk a templomban és az irodában is, miközben próbáljuk megszervezni a folyamatos szentségimádást. Ezek elkerülésére szeretném felhívni a figyelmet.

Többször előfordul, hogy az utolsó pillanatban mondja le valaki az általa elvállalt szentségimádási órát, netán nem is jön el, de erről nem tudunk sem mi az irodában, sem az, aki várja a váltást. Pedig csak akkor szabad az Oltáriszentséget imádásra kihelyezni, ha biztosított a folyamatos jelenlét a templomban.

Nem csodálkoznék azon, ha valaki egy-egy rossz tapasztalat után – nem jött a következő szentségimádó, vagy késett – nem vállalna „hivatalosan” több órát.

Szomorúan tapasztaltam több esetben is azt, hogy ha nem volt kihelyezve imádásra az Oltáriszentség, az a személy, aki elvállalta azt az órát, készült rá és el is jött, nem maradt a templomban. Újra felhívnom a figyelmet arra, hogy a szentséglátogatás is a szentségimádás formája, az Eucharisziában az oltárszekerényben (tabernákulumban) ugyanúgy, valóságosan jelen van Krisztus, és a templom, az Isten háza továbbra is a legalkalmasabb hely az imádságra, a szentségimádásra. Buzdítok mindenkit, ha azt látja, hogy nincs kihelyezve az Oltáriszentség imádásra, akkor is maradjon az általa vállalt időben a templomban, Isten jelenlétében!

Fájdalmas értesülni arról is, hogy a szentségimádás körülményei más emberek megbántásához vezetnek: ha valamilyen félreértés miatt, vagy más okból többen is mennek ugyanabban az órában szentségimádásra, akkor ez feszültséghez vezethet. Az egyik fél, ahelyett, hogy örülne a másik jelenlétének, érthetetlen okból kifolyólag elküldi a másikat, talán konkurenciát vagy zavaró tényezőt látva benne? Jézustól, aki közösséget alapított, aki azért jött, hogy szolgáljon és életét adja váltságul sokakért, aki azt hagyta meg követőinek, hogy úgy szeressék egymást, ahogy ő szerette őket, egészen biztosan nem ezt tanultuk, és a szentségimádás sem indíthat minket erre a lelkületre.

Nem elhanyagolható szempont az sem, hogy maga az Oltáriszentség a – természete szerint közösségben bemutatott – szentmiseáldozat gyümölcse, enélkül szentségimádás sem létezne. A szentmise és a szentségimádás nem áll szemben egymással; ugyanaz a szó, az *Eucharisztia* kifejezés jelenti a szentmisét és az Oltáriszentséget is. Nem kell választani a kettő közül, kinek melyik a kedvesebb, hanem gyakorolni kell mindkettőt. A személyes és a közösségben végzett imádság kölcsönösen erősítik egymást.

XVI. Benedek pápa így buzdít minket is az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztus egyéni és közös imádására: „A személyes kapcsolat, melyet egy-egy hívő ápol az Eucharisziában jelenlévő Jézussal, mindig az egyházi közösség egészére utalja őt, táplálva benne annak tudatát, hogy Krisztus testéhez tartozik. Ezért amellet, hogy egyes híveket hívok, hogy találjanak időt az Oltáriszentség előtti imádságra, fontosnak tartom buzdítani a plébániákat és a többi egyházi csoportokat, hogy végezzenek közösségi szentségimádást.” (Sacramentum Caritatis apostoli buzdítás 68.)

Ennek megfelelően buzdítalak én is titeket, hogy váljék életetek részévé a szentségimádás! Útközben is be szabad térni a templomba, akár egy rövid köszönés, hálaadás, sóhajtás, megpihenés vagy más ima erejéig. Ezen felül azt kérem, figyeljétek a hirdetések, mikor van „szabad” szentségimádási óra, és vállaltok el, ha módotokban áll. Kérem, jelezzétek, ha megkereshetünk titeket egy-egy konkrét órára való felkéréssel. (Nagy segítség ez nekem is és az irodában is, hogy ne kelljen órákat eltölteni „beugró” szentségimádó keresésével. Többször tapasztaltam egy-egy váratlan helyettesítés során is, milyen nagy ajándék a templomban töltött egy óra, amikor kivételesen át tudtam menni a templomba egy megüresedett órában.)

Ha valaki – legyen szó egyénről, családról vagy más közösségről – indíttatást érez rendszeres szentségimádás végzésére, kérem, jelezze az irodában vagy a sekrestyében. Akkor is, ha azt az órát más már elvállalta. Többen is el lehet férni békében és szeretetben a templomban, Isten jelenlétében, akár egy egész órán keresztül. (Ebben segít az is, hogy ha őrizzük a csendet, kerülve a felesleges beszédet.) Az mellékes, hogy éppen kinél van a Szentírás abban az órában. Tudunk adni több példányt, ha igény mutatkozik rá.

Ha egy órát több személy, közösség is elvállal, biztosított az emberi jelenlét akkor is, ha valamelyik fél nem tud eljönni a templomba az adott időben. De hiszem, hogy annak a személynek vagy közösségnek is javára válik, amelyik vállal rendszeresen egy órát az Úr előtt.

Ha valamiért nem lehet kihelyezve az Oltáriszentség, és így jöttök el a templomba, akkor is maradjatok szentségimádáson, Isten jelenlétében!

Idén ünnepeljük plébániánk fennállásának 30. évét. Ez alkalomból kérem, hogy az egyéni és a közösségben végzett szentségimádásokon imádkozzatok egyházközségünkért, hogy tudjunk növekedni az isten- és emberszeretben! Szeretettel hívlak benneteket a közös szentségimádási alkalmakra is: csütörtökönként az esti szentmise utáni gitáros énekes szentségimádásra, a taizéi énekes szentségimádási órákra, valamint az Érints meg engem!-alkalmakra, melyeknek központi része a szentségimádás.

Plébánosként köszönöm mindenki szolgálatát, aki az elmúlt évtizedekben és a jelenben hűségesen részt vett és vesz a szentségimádásban. Gazdagítsa hitünket és szeretetünket az Eucharisziában valóságosan jelen lévő Krisztus Urunk!

Ferenc atya